

Tímto jazykem jest nyní vzhledem k ustanovení §u 1 zákona z 29. února 1920 č. 122 Sb. jazyk čsl. Pokládá-li tedy žal. úřad st-le za nezpůsobilého k výkonu úřadu veřejného notáře proto, že u něho není splněna podmínka, kterou zákon vyhledává k ustanovení veřejným notářem, totiž náležitá znalost čsl. jazyka, a zbavil-li st-le z tohoto důvodu podle §u 1. zák. z 12. srpna 1921 č. 305 Sb. úřadu veřejného notáře, nelze ve výroku tom shledávati zásadně žádnou nezákonnost.

Miní-li st-l, že neznalost jazyka státního — čsl. — nemůže býti za závadu, když jde o okres nitranský, ve kterém jest přes 20% obyvatel maďarské národnosti, na něž by se jeho notářská činnost mohla omeziti, stačí ho odkázati na cit. již předpis zák. čl. XXXV: 1874 a VII: 1886, dle nichž se vyhledává u každého veřejného notáře bezvýjimečně znalost jazyka státního, tedy nyní čsl., bez ohledu na jazykové poměry v obvodu jeho působnosti.

Pokud by závěrečné poznámce st-lově, že bývalý jeho náměstek byl mocen jazyka slovenského, mělo býti rozuměno tak, že tím byla nahrazena jeho vlastní nedostatečná znalost tohoto státního jazyka, bylo by nutno názor ten prohlásiti za úplně pochybený, neboť zákon č. 305/21 v tom směru nějakou výjimku nepřipouští. . .

Č. 2826.

Stavební právo: Rozhodnutí stavebního úřadu ukládajícího majiteli domu úpravu chodníku není zmatečným, třeba odporuje svým obsahem zákonu.

(Nález ze dne 3. listopadu 1923 č. 20.280/22).

V ě c: MUDr. Nathan R. v K. proti zemskému správnímu výboru v Praze o zřízení chodníku při domě.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Žádosti MUDra Nathana R., lékaře a majitele domu čp. 171-I. v K. za povolení ročního odkladu k uloženému již dříve provedení opravy fasády domu vyhověla městská rada v K. v zasedání svém ze 17. září 1920, prodlužujíc lhůtu k opravě do konce srpna 1921 a současně žadateli ukládajíc, aby do téže lhůty dal chodník při tomto domě, v ulici Čes. Legií položený, vydlážditi žulovými deskami, pokud jest vydlážděn obyčejným dlažebním kamenem; o tom byl Dr. R. zpraven výměrem městského úřadu z 21. září 1920, proti němuž — zejména pokud jde o uloženou mu povinnost — o p r a v n é h o p r o s t ř e d k u n e p o d a l, nýbrž později ještě, dne 10. června 1921, za další lhůty k provedení opravy fasády zažádal.

Byv výměrem městského úřadu v K. ze dne 31. března 1922, doručeným mu dne 7. dubna 1922, vyzván, aby započal jak s opravou fasády, tak s položením chodníku, jak mu bylo uloženo, stěžoval si dne 28. dubna 1922 u městského úřadu ohledně položení chodníku k městské radě, která výnosem z 19. května 1922 zamítla stížnost jakožto bezdůvodnou a sdělila st-li, že trvá na tom, aby řečený chodník položil. Další stížnost zamítla osk v K. výnosem z 21. června 1922 z důvodu,

že položení chodníku ze žulových desek stanoveno bylo st-li podmínkou prodloužení lhůty k opravě domu usnesením městské rady ze 17. září 1920, proti němuž odvolání nepodal, takže nabylo právní moci. Zsv v Praze v pořadu instančním zamítl další stížnost Dra R., a to z důvodů nálezu osk, i z dalšího důvodu, že i nyní v odpor braný výměr městského úřadu v K. z 31. března 1922 vešel ve smyslu § 132 stav. ř. v moc práva, ježto byl st-li doručen dne 7. dubna 1922 a stížnosti resp. rozklad na tento výměr podán byl u městského úřadu v K. teprve dne 28. dubna 1922.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost, již nss neshledal důvodnou

Pokud její vývody zakládají se na právním názoru, že úřední akt, kterýmž stavební úřad první instance uložil stěžujícímu si majiteli domu upravití určitým způsobem chodník při domě, obcí již převzatý (třetí odst. § 92 stav. ř. z 10. dubna 1886 č. 40 z. z. pro Čechy), jest aktem absolutně zmatečným (paaktem), vůbec právních účinků nezakládajícím, jest námitka bezdůvodná. Neboť cit. § 92 ukládá rozhodnutí o tom, jaký chodník má stavebník zříditi při svém domě, resp. jak jej má upravití, do rukou stavebního úřadu, takže tedy v první instanci městská rada (§ 130 stav. ř.) plní tuto funkci, vystupuje jako úřad, nikoliv snad jakožto strana ve věci soukromoprávné, a ukládá-li komu povinnost úpravy chodníku přes to, že nejsou dány pro toto uložení zákonné podmínky (cit. odst. třetí § cit. 92), mohlo by běžeti jen o pouhou nezákonnost rozhodnutí jinak kompetentní instance, nikoliv však o zmatečnost absolutní. Odpadají tedy další stížnosti z toho vyvozované důsledky, jako by vyšší instance musila k návrhu strany kdykoliv učiněnému takový absolutně zmatečný akt i formálně odstraniti, již proto, že neběželo tu o absolutní zmatečný akt.

Pokud stížnost míní svůj požadavek meritorního výroku žal. úřadu ospravedlňovati odkazem na předpis § 133 stav. ř., dovozujíc, že měl žal. úřad zasáhnouti bez ohledu na včasnost vzneseného prostředku opravného z přiznané mu zákonné moci dozorčí proti aktu, jímž první instance překročila meze své zákonné působnosti, nemohl by býti po názoru nss-u st-l ve svých právech ani tehdy dotčen, kdyby slušelo předpis cit. § 133 vykládati v ten rozum, jak stížnost jej vykládá, že totiž skutečně přiznává vyšší stavební instanci nějakou moc dozorčí, neboť výkon moci dozorčí děje se v zájmu veřejném, k jehož zastupování stavebník není povolán. Stížnost jest tedy bezdůvodná i v tomto bodu a slušelo jí tudíž zamítnouti.

Č. 2827.

Horní právo: * Zděný vodojem, který zdmi uzavírá prostor střechou krytý a zásobuje obec vodou, je »jinou budovou« ve smyslu § 17 lit. a) ob. zák. horního.

(Nález ze dne 5. listopadu 1923 č. 20.082/22.)

Věc: Obec N. proti ministerstvu vnitra o vyvlastnění pozemku k účelům horním.